

Sparnai Sparnai Sparnai Sparnai

Sparnai Sparnai Sp

sparnai

sparningai sparnuodami atsparnuoja sparnais sparningais sparnams

sparnuoti sparnuojant sparnais sparnuoti sparninga

I. Akimirkai

Skiriu akimirkai,
Suteikiančiai jėgų
Atlaikyti tūkstantį nusivylimų.

Be jos daugelio nebūtų čia.
Ir negyventų vertieji atminimų,
Nes idėjos jų paliktų mintyse...
Ir nekurtų niekas išradimų.

Skiriu akimirkai
Kuomet aš supratau-
Už žvaigždžių, kurias matau,
Nematytų milijonai.*

Ją turbūt nukaldino dievai!
Iš amžinosios geležies,
Su stiprybės kaltu...
O atvėsino džiaugsmo vandenyne,
Kad daugiau tokių, kaip jie, šiam pasauly atsikeltų.

II. Šuo

Susimąstė kartą šuo,
Verta gyventi ar ne.
Ir pradėjo jis skaičiuoti,
Procentais viską matuoti -
Kiek gyvenime džiaugsmų, skausmų ir melo.
Skaičiavęs jis ilgai,
Vidurnakčio dūžiui paskutiniam nuskambėjus
Ūmai tarė:
Gyventi verta dėl džiaugsmų,
Nors ir patiriam skausmų.
Nes po kančios ateina laimė,
(O po laimės - vėl nelaimė.)
O svarbiausia- dėl vilties,
Lengva lyg pūkas ji padės.
Ir nuėjo tyliai sau
Šuo gyventi ramiai toliau.

Karolina Radevičiūtė, IVb

Baltos sienos

Mano sienos vis dar baltos,
Aš bijau jas sugadint teptuku.
Mano venos vis dar karštos,
Kraujas stengiasi iš jų ištrūkt.

Visas mano gyvenimas –
Sukrautas į maišus.
Visos mano mintys –
Keliauja į tamsius kraštus.

O aš vis spoksau į baltus kampus,
Stengiuosi prisiminti, kas esu.
Kodėl negaliu ištrūkt?
Sugadinti sienas teptuku
Ir pakilti nuo šaltų grindų?

Rusnė Kniškaitė, Id

Gustė Antanaitytė, IIIa

Sindromas

Atlantas nedėkingas,
Kai svajos pasiklysta debesuos.

Trečias kampas
Dvimačiam pasauly.

Pilkos sienos
Ir nykstanti atgaiva.

Kreditai nusileido,
Manęs sąrašė nėra.

Rugilė Baltrūnaitė, IVA

Klaudija Jackelevičiūtė, IVc

Upė

Žodžių tau lieka vis mažiau,
Ir vardas painiojas liežuvy.
Tavo vasariškos akys nebespindi
Ir šypsena blanki.
Ledlaužis praėjo –
Ašaros upės vidury.

Baltmė

Vienos vinies į medinį sarkofagą,
Samaninio patalo atgaivos,
Žydinčios chrizantemos...

Nedaug prašau,
Kai lietus į nugarą stuksena
Ir vėjas šnabžda – pabaiga...

Rugilė Baltrūnaitė, IVa

Aš nenoriu, kad mano vardas būtų nudėvėtas,
Tik artimųjų pamylėtas,
Ištartas kaip paslaptis –
Netyčia gali ir neišgirst.

Išraitau raides, tai galiu daryti užsimerkus.
Sugirgžda balsas, ir man atgal atsako sienų aidas.
Iki skausmo vardą savą aš pažįstu,
Bet galbūt jis niekada nebuvo mano.

Skirtas jis mano draugams ir priešams,
Tiems, kurie jį peikia, giria.
Niekada nebuvo skirtas man –
Duotas visados buvo kitam.

Rusnė Kniškaitė, Id

Klaudija Jackevičiūtė, IVc

Dialogas

- Kas padaro asmenybę asmenybe? Ką turi padaryti, ką mes kiekvienas turėtume padaryti, kad taptume tokie, kaip tu?

- Ir vėl darai klaidą. Klausi patarimo. Neklausk jo. Klausyk savęs ir balso viduje. Jis žino, ką tau reikia padaryti. Jei klausiesi kitais kiekvienam žingsny, kurį darai, ypač ir pačiam asmeniškiausiam, susijusiam su tavąja asmenybe ir jos kūrimusi, tai nebūsi tu, o tik dar vienas kito žmogaus primestas dalykas. Atsakyk sau, čia, dabar, be niekieno kito pagalbos. Kas tu esi? Kas? Kuo tau skirta būti? Kas tau trukdo to pasiekti? Tik tau skirta žinoti šią paslaptį, tavosios savasties, ir turi pati ją išsiaiškinti.

- Ir tai buvo patarimas. Geras patarimas, Benai. Žinai, tai taip juokinga. Sutikau gyvenime žmonių, kurie mane laikė tuščia vieta, rodos, skaitėsi su manim tik todėl, nes reikėjo. O sutikau ir tokių, kurie man sakė, kad esu ypatinga ir talentinga, nuostabiausias žmogus pasauly. Panašumas, ryškus ir aiškus, tebuvo vienas. Nei vienu, nei kitu atveju netikėjau savimi. Abejojau. Priešinausi abiem pusėms, teigdama priešingai, bet nei vienu atveju nebuvo tikra savo žodžiais. Jei esi niekam tikus, taip ir sakyk! Jei esi velniškai talentinga, nesigėdyk to sakyti! O aš nedariau nieko. Tik išklausiau juos ir tylėjau.

- Leidai kitiems spręsti už tave. „Tavo didžiausia nuodėmė yra tai, kad sunaikinai ir išdavei save dėl nieko“, - kaip sakė Dostojevskis.

- Taikliai pasakyta.

Mes pastovėjome tylėdami kurį laiką, žvelgdami nuo kalvos į gęstančias ir įsižiebiančias miesto šviesas. Staiga jis paklausė:

- O koks jausmas?

- Ką turi omenyje?

- Koks jausmas turėti viduje jėgos, ir jos neišleisti?

Aš kiek pastoviniavau galvodama.

- Jausmas toks, lyg visą laiką norėtum rėkti. Arba bėgti. Lyg turėtum tiek energijos ir neturėtum, kur jos padėti. Skirtumas tik tas, kad bėgti nori tavo siela. Jos energija kaupiasi viduje, spaudžia šonkaulius, tempia odą. Nori rėkti, ją išleisti kaip nors, bet nieko nedarai. Ir siela... lyg baikšti kukli mokinukė sėdi ant kėdės, susigūžusi, nejuda iš vietos. O jos viduje sėdi liūtas ir nori išsiveržti...

Karolina Radevičiūtė, IVb

(Kūgis)

Po smėlio bala prie dugno traukia mane tamsos kalba, žodis jos!

Aš pats maitinuosi šviesa ir jūržolėm juodom

Kaip vynuogių laukas ir kaulais nusėtas

Aš saulės nušviestas kaukas žolyno;

Aš pats save paduodu į rankas kitų - ,

Sėklos obels tarp dantų ir burnoj kyla karštis

Veržias dovanotas saulės ramstis

Ir po liežuviu apstu medaus

Ir marinu kažką saldaus

Žodi

SMG

Tikybės pamokos ir Italo Calvino „Nematomų miestų“ sintezėje

Mūsų Eifelis tą aukštą vakarą buvo Gedimino bokštas. Ir to pakako. Triumfo arką iškeitėme į senamiesčio bromas, o Egipto piramides patupdėme raudonųjų čerpių gaisre (Sfinksas, savaime suprantama, aksominiu miaukimu šnekino pavasario mėnulį, besistiebdamas pro stoglangį). Ir šitie mainai buvo geri.

Kai su mumis sveikinsis lapkričio šalna, jau būsim virtę sniego gaubliu. Užrašas ir rausvas kaspinėlis bus Vilniaus, bet visa kita – jau kitų. Katedros varpinė – Pizos bokštas (tik laiko klausimas, kada ji, pasibaidžiusi dūžių vaitojimų, sulinks), geltonas Vingio parko tiltas pavirs Auksiniais Vartais. Tik vilnietiškos snaigės, kieno bus jos?

O snaigės bus Dievo – juk tai Jis kolekcionuoja miestų gaublius. Žymiausias meno mylėtojas. Ir tik Jis šypsosi, regėdamas gynybinės sienos bastioną Kinų sienoje (visai nesvarbu, kad nebe Didžiojoje) ir Televizijos bokštą, dabar skalaujančią Siatlo salas. Nes tokie mainai geri. Nes visa neatpainiojamai susipynę. O painia-vos daug mažiau, kai gaubliuose sninga – tada jau nebeatskirsi Šventos Onos ir Barselonos bažnyčių, Venecijos kanalų nuo Vilnelės vingių (antys ir gondolos juk sūpuojasi tuo pačiu gracingu bangiškojo valso ritmu).

Milijoninė miniatiūrinių miestų sniego gaubliuose kolekcija. Kasdien kruopščiai valoma, rikiuojama dangaus lentynose. Tačiau gražiausia visai ne ji pati. Gražiausia tai, kad neįkainojama – aukcione jos niekuomet nepamatysi.

Klaudija Jackevičiūtė, IVc

Užgavėnės

Jurgis Dapkevičius, Ild

Aušros vartai

Mes bėgam šlapiaisiais takais,
Ir vėjai mūsų nebepaveja,
Mums žinomi sienų aidai,
O žodžiais Jaunystė teka.
Ir žemėje viskas lengviau,
Kišenėse rašalą slepiant,
Nakty pasiklydę stogais,
Raudonais vaizduotėj lakstom.
Mes bėgam nuo ateities,
Miškuos visad oro daugiau,
Vienatvė žodžiais nuvarvės,
Medum, nuo kardo virš galvos.
Šiaurys ant kulnų tuoj užlips,
O mes bėgam laiko takais,
Ir žodžiuose laisvė nuskrieja,
Raudonais Vilniaus stogais.

Faustus

Pakalnutės

Nežinau, ką aš čia veikiu,
Ar prasilašiu iš po ledo?
Pagalvoti net baisu
Kas tyko iš po krūmo.

Sunkios mintys kamuoja mane,
Stengiuosi atsikratyti jų.
Bet negaliu, apleidau aš save
Ir vėl tą pačią pasaką seku.

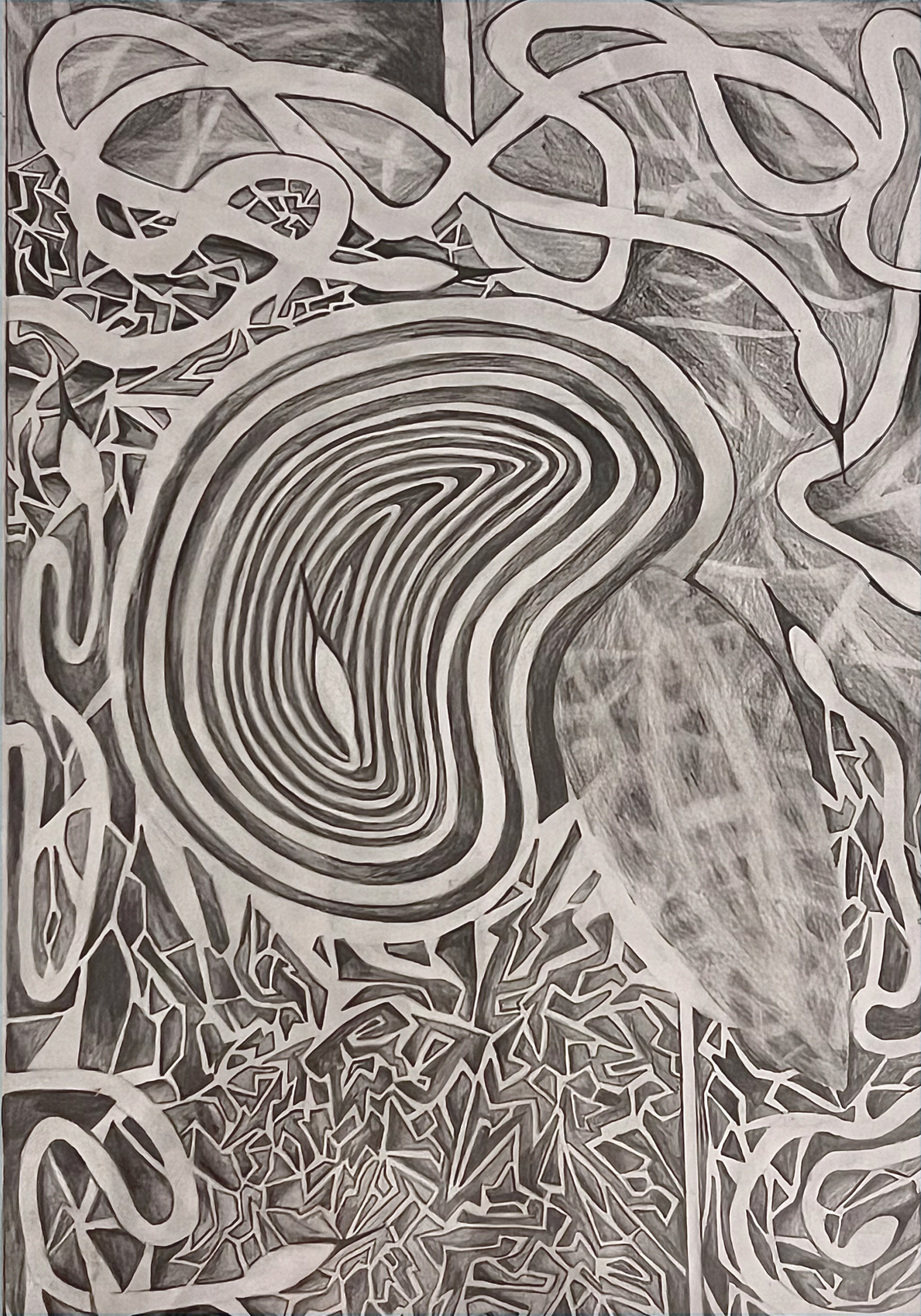
Kiekviena diena atneša
Daug istorijų naujų.
Padedą pamiršti viską
Bent keletui dienų.

Tačiau dienos švinta,
Aš juokiuosi vis daugiau.
Pagaliau gi man patinka
Džiaugtis ir gyventi su visais kartu.

Eidama į mišką užtikau
Pakalnučių daug šalia.
Pakeliui kelias nuskyniau
Ir nusinešiau jas pas save.

Aušra Kisielytė, Ia

Suomiai ir miestas

Jurgis Dapkevičius, Ild

Praeitis – mano veidrodis :
Vaizdas iškrypęs,
Mano veidas suvytęs.

Ateitis – štai ir mano mirtis ...
Jos rankos šaldo mano mintis –
Be sielos likus širdis.

Susilieja mani prisiminimai,
Aplanko lyg seni draugai smagūs nutikimai.
Bėga prieš akis visi seni, jauni,
Tačiau jiems lemta tokia pati kaip mano pražūtis.

Ir rankos dreba nenumaldomai,
Nors sakiau, kad nebijau aš visiškai
Būti užkasta po istoriniais įvykiais,
Būti užmiršta netgi tų, kuriuos myliu.

Rusnė Kniškaitė, Id

Kryžkelė

Tarp dviejų laukų –
Ramunių ir aguonų.
Burtazodžių ir opiumo.

Gal tas paskutinis žiedlapis ne tą atsakymą išbūrė,
Gal morfinas suėdė venas,
Akys apsini aukė tvirtu rūku.

Aguonos virto raudonu kilimu Rojaus pakrašty,
Ramunės nusvėrė sutaną Pasaulio Dievų apsupty.
Nuteiskit mane, didybės Visatos.

Nuteiskit mane bausme
Baisėsne už Sizifo ar Ikaro,
Bet palikit žydinčias pievas.

Gailestingas Perkūne, gražink Žemei žydinčius laukus.
Lai žydi aguonos ir ramunės.
Ir Žemės paviršius vėl bus erdvus.

Rugilė Baltrūnaitė, IVa

Gustė Antanaitytė, IIIa

Gusté Antanaitytė, IIIa

Gaudimantė Ušinskaitė, IIIb

Man patinka lašai ant šakų
Ir kaip kojos juda šokio ritmu.
Negaliu pamiršti mėlynų akių
Su miškų žalumu.

Žybsi jis jomis nakčia,
Gaudo nekaltas žvaigždes,
Man ant lango
Jis dažnai klijuoja jas.

Šypsos, žaidžia niekadėjas ,
Jam smagu kalbėti apie fejus.
Kaip senovinis veikėjas
Meta man į galvą jis kvailas idėjas.

Ir, atrodo , siekt,
Leisiuosi su juo padangėm bėgt,
Parsirasiu aš vėlai –
Burtais apkerės jisai mane ūmai.

Pasileisiu aš ir krisiu
Į samanas jo akių miško.
Pasiklysiu ir pradingsiu,
O jis apie mane pasakos liūdnu žvilgsniu.

Rusnė Kniškaitė, Id

Monodialogas

leisk man šokti nuo tiltų,
kaip šoka lašai pavasarį nuo delnų,
ir leisk man įkvėpt oro gyvo;
vis manai, be kitų nejauku?

ir jeigu aš kariatidė,
ar aš laikau šventyklą,
ar ji mane spaudžia?

leisk man versti kraują į vyną,
ar ne taip rašė kartota knyga?
leisk man juoktis iš kito nelaimių,
juk vis vien laukia mūs pabaiga

aš apleisto dvaro kariatidė,
trupančiais veido bruožais,
įrėmintą besilupančių dažų

leisk man kopti į babelio bokštą,
nesvarbu, kad dangus – pelenai,
ir leisk man pažvelgti iš aukšto,
į bažnyčias, kurias tądien tapei

dekoratyvinė kariatidė,
puošianti palangės kampus;
mintis mane kurti jau buvo be tikslo!

bet leisk užversti galvą į dangų
ir žiūrėti žiūrėti į tolius dausų;
visgi leisk pamažu išprotėti,
kol pasaulis lyg masės sapnų

ir jeigu aš kariatidė,
tuomet tu atlasas
pranykusiais pirštų galiukais

leisk man bėgti siauriausiom gatvelėm,
kaip tuomet, kai dar rankoje šildės kita;
dar sušnabždėti tylą kertelėm,
nors giliai svetimų nebėra

namo pylimo gatvėje,
su bajorų veidais
jau sudaužytas

leisk man gerti vitražus
ir užspringt stiklo atlaužais
leisk man leisti į pokylių dyvą,
te po kojom traškės palaikai;
leisk man vaikšiot gotikinėm
smailėm;
lig jos pervers mane kiaurai

ji rašė apie šiaurės atėnus,
šiaurės atėnai rašė apie šiaurės atėnus,
jie abu netikri, bet aš skaičiau;
skaičiau ir norėjau keliauti į šiaurės atėnus –
aš šokčiau ant akropolio stogo,
apsisukčiau trisdešimt kartų prieš laikrodžio
rodyklę,
kol mane laikytų tūkstančiai kariatidžių;
iš erdvių balkonų ložės mane stebi
begalės nevietinių veidų,
nesuvokiančių,
kuri tai dalis
apmokėtos programos

bet juk tu kariatidė,
tu laikai atvertus vartus?

Saulė Kazuraitė, IVb

Rusnė Baužaitė, IVb

En Face

Prisėdo klaustukas prie stiklo:
Akyse vėl stojas sukrypus tiesa –
Tai jo, bet ne jam. Kolei skaito,
Vėl daugtaškiais sklinda nyki pilkuma.

Kad kas ir jau būtų stojęsis piestu,
Išvartęs šias blankų, skaitliukų krūvas,
Tik kaklas kažko susisukęs be laiko
Ir jausmas krūtinėj staiga nebe tas.

Ir vėlei palinkęs prie popieriaus lapo
Jis raito gyvenimą juodu tušu,
Per petį Kanopa paploja, palaiko,
O Kurmis šį klausimą baigia tašku.

Marius Jonas Abišala, IVa

Šiaurio šalis

Kiaulupėnuose nuo seno važinėju laidabraukiu arba, kaip sakytų ir norėtų išgirsti lietuviai – troleibusu. Visi laidabraukiai Kiaulupėnuose seni: trupa susisluoksniavę geležiai, surūdiję, suskerdėję, o išilginės, įsiremusios į laidus, susilenkusios kaip klaustukiniai seniai, einantys susikišę rankas už nugaros. Jie dažyti žalai, kaip ir viskas pas mus aplinkui – ir medžių kamienai, ir pavargę krūmai, ir žemė, panašiai ir tiltas per upę, kartais net pati upė bei prie pat jos augančios purvo šventažolės. Neseniai ir man teko įsėsti į tokį patį laidabraukį prieplaukos stotelėje, į tokį patį žalą ir išdarytą, išskerstų sėdynių ir nuspaustų turėklų. Pas mus Kiaulupėnuose žmonės sėdi po vieną ir vienas priešais kitą. Sėdi po vieną ne dėl to, kad žmonės šiaip sau nenori glamonėtis su kitais kartu sėdėdami, bet dėl to, kad sėdynės yra sudėtos po vieną, kad būtų vienišos. Dabar, žiemą, ant vienos tokios sėdynės linguoja pavasariškos suknelės mergaitė – ne mergaitė, o moteris, tačiau jos vadinimas mergaite suteikia nebe moteriškumo, bet dar to jaunatviško mergaitiškumo. Pati basa, kaip pas mus čia daugelis, kaip ir aš pats. Basumas prarado prasmę, nes kiekvienas jau nebėra kitoks, visi jie tokie patys basi. Ši, vis dėlto, ne perniek basa – vaikus dangalas pieno puta nuteka iki kojų, kurias saugo nuo purvo ir suodžių. Tokia jos dalia – ji būsimanti mano paveiklo menininkė.

Atsisėdu priešais ją, bet nesu sutinkamas žvilgsniu, nes pas mus menkas žiūri į akis ar į veidą. Jos skvarbus, mąslus žvilgsnis krypta Šiaurio šalin. Taigi, telieka įsistebeilyti į mergaitę iki tol, kol jos akys nuplauks iki manųjų. Tenka sekti žvilgsniu odą, tačiau vyksmas nutikęs be pastangų. Menininkė pusnuogė jau ir taip. Žalčių saulelės vingiuoja. Niekada nenorėjau ramaus gyvenimo. Atėjus nuotaikai, trokštu išpildyti tą laisvosvaigą, kada negebėsiu savęs bausti už tai, kad esu vėjavaikiškas. A! Kūnas atsisakė meilės nūnojo pasaulio, bet tėvynę savo gavo matyti. Bändei pasiekti tikslą, žinodamas, kad jo vaisių tau neleistina patirti? Čia liko pirmakščio žmogaus menas, kurio nė vienas negalėjo pažadėti atkursiąs. Tai buvo tikrame, o ne jūsų didžiųjų svaigstančiųjų, apsvaigusiujų Kiaulupėnų uždangtyje. Vis dėlto žinojimas to, ko kiti nevokia, anaip tol neatsiduoda valdišku pasitenkinimu. Niekas nepastebi, bet aš jau pats seniausiai nuogas esu; toks buvau nuo pradžios.

Pradedame nuo vienas kito rankos paspaudimo. Aš užuodžiu jos ranką. Visa ji atsiduoda tokiu kvapu, kurį dažnas čia Kiaulupėnuose yra užmiršęs – kvepia tuo vilties prakaitu, paženklintu akiplėšiška laime, kurią norisi vadinti gyvenimu. O broli, tai gyvenimas! Tai gyvenimas, kuris bedugne leidžiasi jos plynlaukio pavidalo kopa ir išsirango į tamsius, pikta garbanotus medžius. Sugriebiu juosmenį abiem delnais, kuriuos mes čia Kiaulupėnuose visi turime, ir plaukai krenta ant mano peties. Medžio šaknys žemės rausti dar nebuvo pradėjusios.

Kas nuostabu, ar žinau? Kad mes visi galime būti nuogi. Bet mes ne visi gražūs; sodrūs būna tik išrinktieji. Tie, kurie išsirenka save. Save, kaip amžiną kūrinį, niekinantį medžiagomėgišką džiaugsmą ir į tai panašų kitokį šikną laižymą. Aukštinantį žinią, jog gyvendamas suprasi, kad gali dėl kažko mirti.

Debesys pamato žemės pradžios daigelį, subado jį akimis, subado adatomis, pjausto skustuvais. Sėdėjimas ant vėsių laidabraukio grindų ir vasarinių šven-
tažolių auginimas. Lemtis aiški. Mano kojos yra išskėtos, o nugara mentėmis liečia stingdančias plokštes ir guliu nebe čia, kaip ir visi čia pas mus Kiaulupėnuose.

Man buvo pasakyta, jog viskas aplinkui per daug tobula, kad būtų palik-
ta be prižiūrėtojo. Kol kas mano pasaulėlyje už mane kitas nėra sprendęs – štai
šis susiakėjimas vyksta tik dėl to, kad aš noriu, tiesiog naiviai noriu! Mes nebe at-
skiri, mes viena; sulenktos abiejų kojos pinasi tarpusavy ir augina randus. Jeigu
būčiau Kiaulupėnuose, Kiaulupėnų nebebūtų – jie žlugtų nuo šio išisaknijimo.
Sūpuotasi į šonus, tempiant užaugti ir artimąjį. Derinys darosi tapatus virvei –
tampu viena iš dviejų gijų, ji tampa viena iš dviejų gijų. Derinys sukasi, lankstosi,
susilieja. Tai, jeigu kas nors nežinojo, yra žaidimas. Tai laukinis susitikimo žaidi-
mas. Ar turėjai laukinę dainą? Toliau rangosi šios dvi gijos nebesavarankiškai,
nebeatskirai, jau maišosi, kol galiausiai daiktai išsivaitoja į reiškinius, kurie tėra
daiktų samprata be jų pačių. Susiliejimo nesustabdytų. Taip nulemta nuo pačios
pradžios. Tai džiugu, nes kad ir kas gyvenime benutiktų, geriau ir negalėtų būti.

Pynė auga toliau. Odos krenta, reiškiasi raukšlėta žievė, o pėdos rausiasi apačion, prakerta laidabraukio grindis, sminga žemėn. Sukasi jau įsišaknijęs medis ir artina dangun savo viršūnę. Nenustoja augti, kol neišsiskleidžia šakos aukšniais lapais, nusileidžiančiais prie pat Kiaulupėnų dangčio. Užaugo jievarelis ir kaip aš norėčiau tikėti, kad jų aplink taip pat daug auga! Svyruoja šakos, pustomos vėjo, rangosi saulės ir vingiuoja žalčiai ant jų; netoli kalviukas klykia ir draskos, bet bent jau jis svaigsta! Ištįso geismai ir troškimai bei basos kojos, gyvenimo garbė ir maži akivarai, tas medis; jau nebe mano augalas, bet viso pasaulio. Aš, tuo tarpu, vienas buvau, toks vienas ir esu, kiekvienas iš mūsų yra. Tapsiąs toks ir jievaras.

Ilgesingai į mano akis žvelgia mergaitė. Nesuprantu, ar ji suvokia. Bet mano akys jau vėl čia, kaip visų Kiaulupėnuose. Žaidimo metu vyzdžiai buvo nugrimzdę, bet aš vėl ją matau priešais save, ant sėdynės dėsningai linguojančią. Jos menkai pravertos lūpos nori man prisipažinti, jog dabar čia, kaip ir visi paprastai Kiaulupėnuose, ji sėdėjo priešais mane. Baimės akotyroje jos vyzdžiai pradėjo po truputį grimzti, kaip kad ir mano buvo.

Sugrįždama ji šypsosi ir jos vyzdžiai kaip niekados gyvi, bedugniai ir atviri. Šventę švenčiame jau čia, Kiaulupėnuose. Tik, kaip visi Kiaulupėnuose žino, laidabraukiai stoji stotelėse, kurios pasitaiko, kada žmonės jaučia polinkį išlipti jiems patogiose vietose. Basos kojos trinasi apačioj, kulnai pagaliau paliečia grindis ir ūkanotos blauzdos staiga nutolsta, bet tėvynės veidas viliojančiai vypso toliau. Tokia menininkė, toks tas išėjimas.

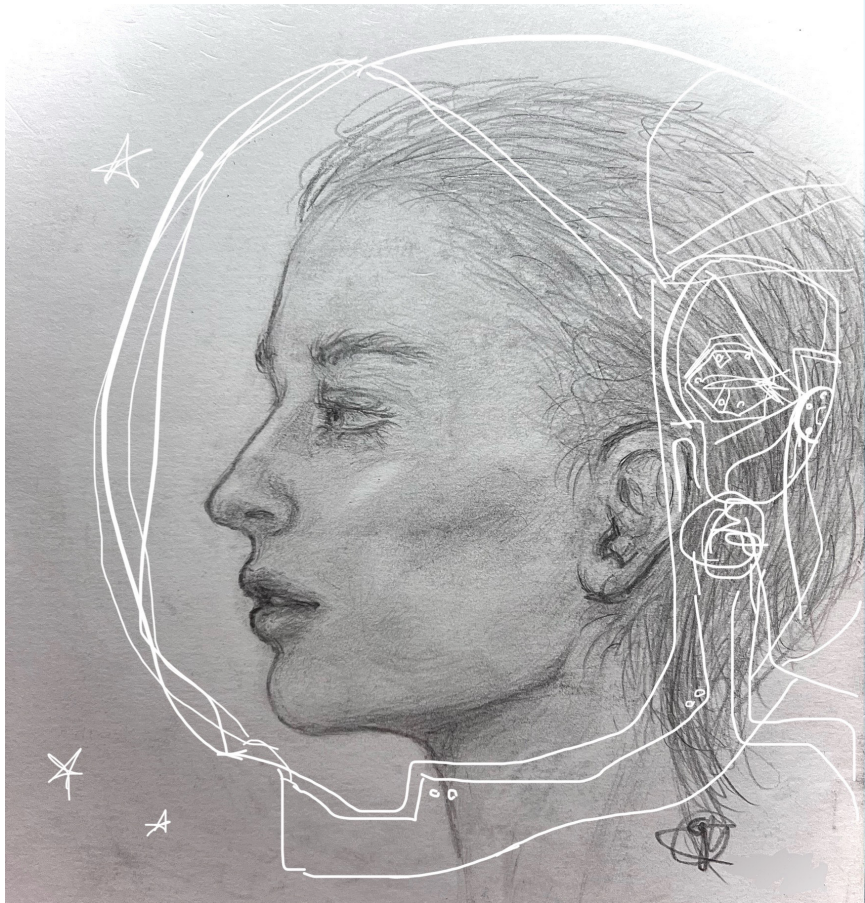
Galų gale tėvynėje šypsojosi man kiekvienas, skirtingai negu pas mus čia Kiaulupėnuose.

2023 m. rugsėjo 5 d.

Adas Kaminskas, IVa

Gaudimantė Ušinskaitė, IIIb

Radvilė Mačerauskaitė, IIIb

Gaudimantė Ušinskaitė, IIIb

Dulkės

Man niežti akį
Giliai dirgina obuolį

Įkvėpiau žiedą
Iš mamos porceliano dėžutės
Pilnos mano pieninių dantų
Pilnos mažų šleivų raštelių

Ausy pušies sodinukas
Bado būgnelį
Stiebiasi

Dulkes renka juodi bateliai
Ant dugno amžiams nutūpusi karpytūnė
Iš pernykštės vasaros
Čiuopia paskutinius žiedadulkių sūkurius

Bandžiau pasikasyti akį
Iškrito obuolio sėkla

Nejūržolė

Gaudimantė Ušinskaitė, IIIb

Superpozicija

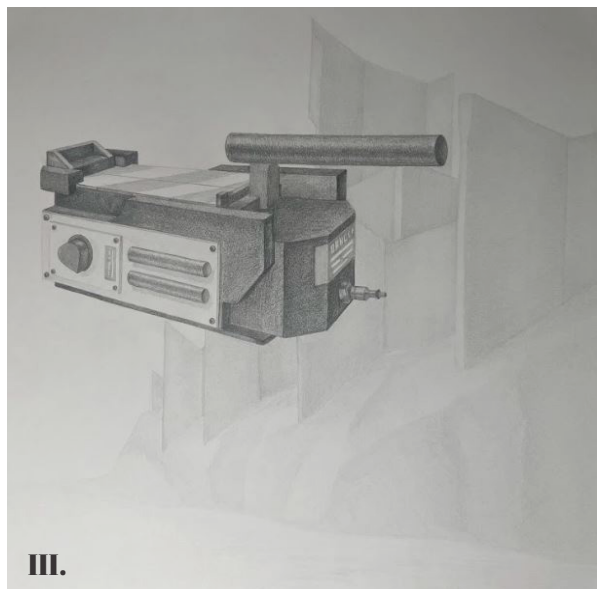
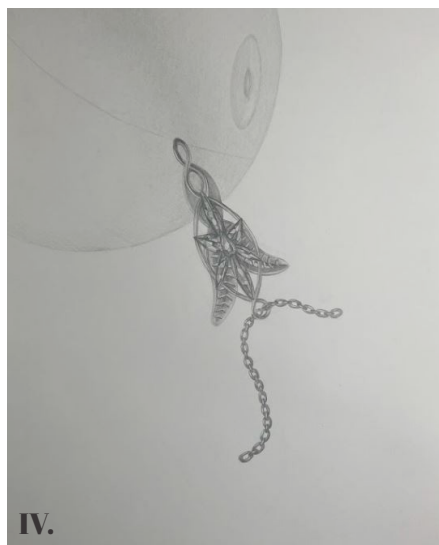
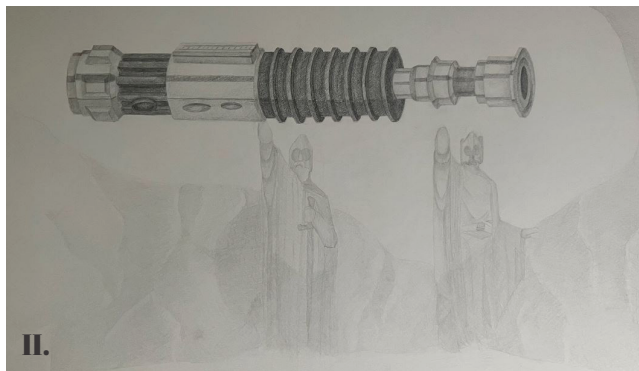
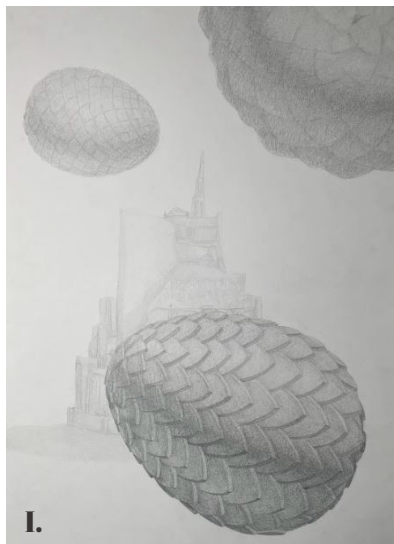
Technika: popierius, grafitiniai pieštukai

Piešiniai (kas pavaizduota, matmenys, iš kokio filmo/serialo yra daiktas/vieta):

- I.** Drakono kiaušiniai prie Minas Tirito miesto, 45 x 32 cm (*Sostų žaidimas* ir *Žiedų valdovas*)
- II.** Šviesos kardas virš Anduino upės, 32 x 45 cm (*Žvaigždžių karai* ir *Žiedų valdovas*)
- III.** Vaiduoklių spąstai šalia Dragonstone pilies, 45 x 45 cm (*Vaiduoklių medžiotojai* ir *Sostų žaidimas*)
- IV.** Aragorno pakabukas prie Mirties Žvaigždės, 45 x 32 cm (*Žiedų valdovas* ir *Žvaigždžių karai*)
- V.** Jumanji žaidimo lenta Tatooine planetoje, 32 x 45 cm (*Jumanji* ir *Žvaigždžių karai*)

Superpozicijos apibrėžimas skamba daugmaž taip: tai kvantinių dalelių savybė būti keliuose vietose vienu metu tol, kol jų niekas nebando užfiksuoti. Paprastai tariant, tol, kol kas nors nebando dalelės rasti, ji ir yra, ir nėra toje vietoje, kur, atrodo, turėtų būti. Šis darbas yra tos savybės atspindys fantazijos pasaulyje, kur nei daikto, nei vietovės iš tikrųjų nėra, tačiau abu, tam tikra prasme užfiksuoti, įgauna savo vietas. Tol, kol apie mintį ar idėją negalvojama, ji vis vien kažkur turi būti, klaidžioti pasąmonės gelmėse, o fantazija ir yra vien tai, ką sukuria žmonės. Piešiniuose vaizduojami daugumai matytų, žymių filmų bei serialų fragmentų – lengvai atpažįstami objektai ir kraštovaizdžiai, kurie yra sukeisti vietomis (fonas ir daiktas yra iš skirtingų pasaulių). Darbo esmė yra minčių nesutapimas, čia parodoma ta būseną, kai jau yra tam tikra minties užuomazga, bet ji vis dar ne visiškai aiški. Tai tas momentas, kai idėja vienu metu yra ir visur, ir niekur.

Aušrinė Žukauskaitė, Ila

Redaktorės:
Gustė Antanaitytė
Goda Keizerytė

Dėkojame:
Sauliui Jurkevičiui
Jolitai Milaknienei
Ingai Žemaitytei
Vidmantui Nakvosui

2023-2024

